

ת"פ 1631/01/22 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים נגד מוסה חדר

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 1631-01-22 מדינת ישראל נ' חדר(עציר)

לפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

על ידי ב"כ עו"ד דנה חביליו

נגד

הנאשם

מוסה חדר (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד עאטף פרחא

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בעבירה של החזקת נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא בצירוף סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. במסגרת הסדר הטיעון לא הייתה הסכמה לעניין העונש וכל צד נותר חופשי בטיעונו. בשל גילו של הנאשם, יש חובת תסקיר בעניינו, ועל כן הטיעונים לעונש נקבעו לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן. בנוסף, הוסכם בגדרי הסדר הטיעון, כי יוצגו תמונות התחמושת במסגרת הטיעונים לעונש והנאשם יוכל לטעון, כי מדובר בכדורים חלודים שעולה

ספק אם הם שמישים והמאשימה לא תביא ראיות לסתור זאת, אולם תטען כי ככלל לא נערכת חוו"ד מומחה לעניין תחמושת, וכי אין ראיות לכך שמדובר בתחמושת שאינה שמישה. בסופו של דבר, לא הוצגו תמונות לפניי.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, מצא הנאשם במחסן נטוש, סמוך לבניין מגורים בו הוא מתגורר בשכונת עזריה, בירושלים (להלן: "המחסן"), במקום שבו נתפס, מטען חבלה מאולתר אשר בכוחו להזיק לאדם (להלן: "הנשק"). הנשק מורכב מצינור מתכת ישר בקוטר צול ובאורך של כ-5.5 ס"מ אשר לקצותיו הוברגו מקטיני קוטר לקוטר 1 צול. כל אחד ממקטיני הקוטר נסגרו באמצעות פקקי מתכת בקוטר 1 צול. דרך חור באחד מפקקי המתכת הוחדר אמצעי הייזום. במטען הצינור נמצאו שיירי גופרית, דיפניל אמין, אתיל צנטרליט וכן חומר מסוג ניטרוגליצרין. עוד היו במטען לפחות שני קליעי נק"ל המשמשים כתוספת רסס בעת פיצוץ המטען שבכוחו להזיק לאדם.

4. עוד מצא הנאשם במועד הרלוונטי מספר כדורים מסוג 5.56 מ"מ ו-9 מ"מ המתאימים לכלי נשק אשר בכוחם להמית אדם (להלן: "התחמושת").

5. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה ועד יום 23.12.21, החזיק הנאשם במחסן את הנשק והתחמושת. במעשיו האמורים לעיל, החזיק הנאשם נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין.

תסקיר שירות המבחן

6. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 21, רווק, אשר טרם מעצרו עבד בחנות לחומרי בניין והתגורר בבית הוריו במזרח ירושלים. משפחת מוצאו כוללת זוג הורים וארבעה אחים בגילאי 11 עד 24. בנוסף, לנאשם שני אחים קטנים מאשתו השנייה של אביו אשר מנהל מערכת יחסים פוליגמית. אביו, בן 55, אינו עובד וחולה במחלה קשה מזה כשנה ואמו עקרת בית. הנאשם תיאר יחסים תקינים וקרובים עם הוריו. הנאשם מאורס לזוגתו, בת ה-18, אותה הכיר במקום עבודתו.

7. הנאשם נשר מלימודיו לאחר 6 שנות לימוד, על רקע קשיי למידה משמעותיים וכן קשיים כלכליים. הנאשם תיאר, כי אביו ניסה להניעו מהחלטתו לנשור מהלימודים, ללא הצלחה. לאחר נשירתו מהלימודים, החל הנאשם לעבוד בעבודות מזדמנות כשכיר בתחום הנגרות. בהמשך השתלב בעבודתו הנוכחית, כשכיר בחנות לחומרי בניין, בה עבד במשך כ-5 שנים. הנאשם תיאר דוחק כלכלי במשפחתו לרבות חובות לבנקים. עוד תיאר הנאשם, כי בעקבות מעצרו וחוסר יכולתו לסייע בפרנסת המשפחה, נצבר חוב גם לבעל הדירה של הוריו. עוד עולה מהתסקיר, כי הנאשם נעדר עבר פלילי.

8. אשר לביצוע העבירות- הנאשם טען כי לא היה מודע לכך שמדובר בחומר נפץ. הנאשם שלל באופן מוחלט את הקשר שלו למעשה ושירות המבחן התקשה להבין באופן בהיר את תיאורו לנסיבות ביצוע העבירה. הנאשם הביע חשש, כי בעקבות מעצרו יורע מצבה הכלכלי של משפחתו וכן הקשר הזוגי עם ארוסתו.

9. אשר להערכת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק והסיכוי לשיקום - קצינת המבחן מסרה, כי מחד גיסא, הנאשם הודה בעבירות שיוחסו לו, והוא בעל יכולות תפקודיות, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בכך שהתמיד בעובדתו הנוכחית מזה כ-5 שנים. כמו כן, מדובר בבחור צעיר אשר ביטא שאיפה לנהל אורח חיים נורמטיבי בעתיד, ללא מעורבות פלילית. מאידך גיסא, הנאשם בעל קשיים בהסתגלות ויציבות במסגרות. עוד התרשמה קצינת המבחן, כי הנאשם התייחס באופן מצומצם וחלקי למעשה העבירה לצד טשטוש הנסיבות, לא לקח אחריות על מעשיו ובעל נטייה למיקוד שליטה חיצוני.

10. בסופו של דבר, קצינת המבחן התרשמה מרמת סיכון בינונית עד גבוהה להישנות עבירות דומות, ונמנעה ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני הצדדים לעונש

11. ב"כ המאשימה ציינה, כי הערכים, העומדים בבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם, עליהם יש להגן, הם שמירה על חיי אדם ושלמות גופם וביטחונם של מי שהיו סביב הנאשם והיו יכולים לעשות שימוש במטען החבלה.

12. אשר לנסיבות ביצוע העבירה- הדגישה ב"כ המאשימה את חומרת העבירות, והפנתה להנחיית פרקליט המדינה 9.6 שהותקנה אך ממש לאחרונה ונוגעת לעבירות נשק, שם צוינה החומרה היתרה בהחזקת מטענים שכל מטרתם היא פגיעה משמעותית בזולת. הנאשם החזיק במטען חבלה והחביאו במחסן. הנאשם יכול היה בכל שלב לחדול מהמעשה בכך שהיה פונה למשטרה, אך בחר שלא לעשות כן.

13. אשר לנסיבות שאינן קשורות בעבירה- מסרה ב"כ המאשימה, כי מחד גיסא, יש לשקול את הודאתו בביצוע העבירות שיוחסו לו והיעדר עבר פלילי, ומאידך גיסא, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם לא לקח אחריות למעשיו וקיים סיכום ממשי להישנות עבירות דומות בעתיד.

14. אשר לנזק הפוטנציאלי- ב"כ המאשימה עמדה על פוטנציאל מסוכנות הגבוה מהחזקת מטען חבלה, זאת לאור האירועים הביטחוניים שהיו אך לאחרונה במדינה, וממחיש את הסכנה הטמונה בשימוש בנשק. אשר לתחמושת שהחזיק הנאשם, טענה ב"כ המאשימה, כי אין חוות דעת המלמדת על תקינותה, ואולם, לדידה, יש לעמוד על החומרה הטמונה בעצם החזקתם והנזק שיכול היה להיגרם.

15. ב"כ המאשימה הגישה פסיקה לתמיכה בטיעוניה ועתרה למתחם עונש הולם הנע בין 36 ל-72 חודשי מאסר בפועל לעניין החזקת מטען החבלה, ולעניין החזקת התחמושת עתרה למתחם הנע בין מאסר מותנה ועד ל-6 חודשי מאסר בפועל. עוד טענה, כי עניין החזקת התחמושת נבלע בתוך המתחם של החזקת מטען החבלה, ועל כן עתרה למתחם אחד שנע בין 36-72 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית של מאסר על תנאי מרתיע והטלת קנס. לבסוף, טענה ב"כ המאשימה כי באיזון שבין חומרת העבירה לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם, יש למקם את העונש המתאים בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם.

16. בפתח דבריו, התייחס ב"כ הנאשם להנחיית פרקליט המדינה, אליה הפנה ב"כ המאשימה וטען, כי נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן אינן מתאימות להנחיה האמורה, אלא מדברות על מי שהכין מטענים והתכוון להשתמש בהם.
17. ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם לוקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה, בניגוד לאמור בתסקיר שירות המבחן, והפער בין האמור בתסקיר לבין עמדתו של הנאשם בבית המשפט, נובע מכך שבשירות המבחן הוצג לו כתב האישום המקורי ולא זה המתוקן. מנגד ציין, כי אין חולק שהנאשם טעה בכך שלא התקשר למשטרה לאחר מציאת מטען החבלה, ואף המשיך להחזיק בו.
18. ב"כ הנאשם הדגיש, כי לאחר תיקון כתב האישום, מדובר בעבירות ברף נמוך יותר שהן בסמכותו של בית המשפט השלום, ועל כן יש להשית על הנאשם עונש בהתאם לרמת הענישה בעבירות דומות הנדונות שם.
19. ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן ממנו עולה התרשמות מרמת סיכון בינונית עד גבוהה להישנות עבירות דומות, וביקש לעמוד על טעויות שנפלו בכתיבתו. לדידו, קצינת המבחן טעתה במסקנותיה, שכן היא התבססה על הנסיבות העולות מתוך כתב האישום המקורי, שעה שהיא לא נותנה דעתה לשינויים המשמעותיים שחלו בכתב האישום המתוקן. עוד טען ב"כ הנאשם, כי יש סתירה פנימית בשיקולים שמנתה קצינת המבחן במסגרת הערכת הסיכון לביצוע עבירות דומות בעתיד. כך, קצינת המבחן טענה מחד גיסא, שהנאשם בעל קשיי הסתגלות ויציבות במסגרות, ומאידך גיסא, בעל יכולת להתמיד בעבודתו.
20. אשר לנסיבות ביצוע העבירה- ב"כ הנאשם ביקש להיצמד לתיקון 113 לחוק, בעניין הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ולעמוד על נסיבות שונות במקרה שלפנינו. כך, הנאשם מצא את מטען החבלה, להבדיל מ"רכש" או "קנה" כאמור בחוק; מטען החבלה לא הוכנס לביתו של הנאשם, אלא נמצא במקרה במחסן נטוש, סמוך למקום מגוריו; מטען החבלה נמצא בשכונת עזריה, להבדיל מהחזקה בתוך שטחי ישראל. עוד טען ב"כ הנאשם, כי לא היה כל תכנון מוקדם בביצוע המעשה. אשר לנזק הפוטנציאלי, הדגיש כי לא נגרם כל נזק.
21. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה- טען ב"כ הנאשם את הנזק שנגרם לנאשם ולמשפחתו בעקבות מעצרו, זאת, נוכח הרקע הכלכלי הקשה, כאשר בני משפחתו תלויים בו לפרנסתם. בנוסף, הנאשם חושש כי בעקבות מעצרו והעונש שיוטל עליו עלול להיפגע הקשר עם ארוסתו. עוד טען ב"כ הנאשם, כי מדובר בבחור צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר הודה בביצוע המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, אשר לקח אחריות למעשיו. כמו כן, הנאשם שיתף פעולה עוד בעת חקירתו.
22. סופו של דבר, טען ב"כ הנאשם למתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר ועד לשנת מאסר. ב"כ הנאשם עתר למקמו בתחתית המתחם וביקש להסתפק בימי מעצרו.
23. הנאשם בדבריו האחרונים הביע חרטה על המעשה והיצר עליו.

24. עוד העיד לעונש מטעם ההגנה מר חפ"ז סעיד, מעסיקו של הנאשם, שמסר כי בבעלותו חנות לחומרי בניין. הוא מכיר את הנאשם ואת משפחתו מגיל צעיר. כאשר הנאשם גדל, הוא החל לעבוד עמו בחנות ומזה שנים הוא עובד עמו. עוד מסר, כי הנאשם אוהב לעזור לקונים, הוא מכבד אותם, ולא הבחין כי עשה דבר רע במהלך עבודתו, לא רב עם איש ולא היו לו בעיות עם המשטרה. מדובר באדם טוב, צנוע, שהוא רואה בו כבן. עוד ציין, כי כולם בשכונה אוהבים ומכבדים אותו. לבסוף ביקש, כי בית משפט יתחשב בו על מנת שיחזור במהרה לעבודתו ולשגרת חייו.

דיון והכרעה

25. העיקרון המנחה בענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם בהתאם לעקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

26. הערכים החברתיים עליהם יש להגן מפני אלה המבצעים עבירות בנשק, הם ההגנה על שלום הציבור וביטחונו, שמירה על שלמות גופו ורכושו של אדם ומניעת פגיעה משמעותית בו כתוצאה משימוש בנשק. בית המשפט העליון חזר פעם אחר פעם על החומרה הגלומה בעבירות נשק ועל פוטנציאל הפגיעה בנפש וברכוש שעלולים להיגרם כתוצאה מהשימוש בו.

27. החזקת ונשיאת נשק ללא היתר טומנת בחובה סכנה ממשית שמא אותו הנשק יגיע לידיים לא זהירות או שיעשה שימוש פלילי בנשק ובכך ייגרם נזק ממשי חמור, החל בנזק לרכוש וכלה בנזק לגוף, עד כדי גרימת מוות. זאת ועוד, עצם החזקת נשק באופן שאינו מפקח על ידי הרשויות טומן בחובו סיכון פן המחזיק בו יתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד (ר' ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן (19.1.14); ע"פ 3300/06 אבו סנינה נ' מדינת ישראל (10.8.06)). על-כן, פוטנציאל הסיכון הנשקף מהחזקה בו מחייב הטלת ענישה מחמירה ומרתיעה, ועל בית המשפט לתת משקל משמעותי יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מלבצע עבירות דומות, על-פני הנסיבות האישיות של העבריין. בית המשפט העליון חזר על כך, מפי כב' השופט צ' זילברטל, בע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל (25.2.14):

"בית משפט זה חזר לא אחת על הסכנה הרבה הטמונה בעבירות נשק "בעיקר בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחונו" (ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (21.02.2012)). בהתאם, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה (ע"פ 2006/12 מדינת ישראל נ' אסדי (28.3.2012), (להלן: עניין אסדי); ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.6.2013)). ..."

28. המגמה להחמיר בענישה בעבירות נשק באה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין שניתנו על ידי בית משפט העליון, בין היתר, בע"פ 1323/13 רח חסן נגד מדינת ישראל (5.6.13), שם קבעה כבוד השופטת ע' ארבל:

"נוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק בכלל וסחר בנשק בפרט, וזמינותו המדאגה של נשק בלתי חוקי במחוזותינו, התעורר הצורך להחמיר בעונשי המאסר המוטלים בעבירות אלה. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב, בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה".

29. זאת ועוד, מגמת ההחמרה בעבירות הנשק באה לידי ביטוי גם בדבריו של כב' השופט י' אלרון ברע"פ 5613/20 אלהוזייל נ' מדינת ישראל (25.08.20):

"עבירות בנשק הפכו בשנים האחרונות, למרבה הצער, לתופעה נפוצה בקרב אוכלוסיות שונות בחברה הישראלית, המביאה לעתים מזומנות לפגיעה בחפים מפשע ולאובדן חיי אדם. כתוצאה מכך, בית משפט זה שב וקבע כי מתחייבת החמרה ממשית בענישה על עבירות אלו, על מנת לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען".

(ר' גם בע"פ 4456/21 מדינת ישראל נ' אבו עבסה (23.1.22))

30. עוד יש ליתן משקל נכבד לכך שעסקינן בתיק שעניינו בהחזקת מטען חבלה. מדובר בכלי נשק התקפי ורב עוצמה שהשימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה ואינו מתיישב עם מטרה אחרת כלשהי (ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, פ"ד נח(5) 541, 544 (2004) וע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גיפאת (22.12.20)). בהקשר זה הדגיש בית המשפט העליון, כי "אין צורך להכביר מילים על המסוכנות הרבה של חומרי נפץ ומטעני חבלה. סכנת נפשות, פשוטו כמשמעו. שומה למגר תופעה של סחר, נשיאה והובלה של נשק. אין ניתן להתפשר, ולא לנהוג בסובלנות. רחמנות יתרה על המערער ועל אחרים שכמותו, כמוה כהתאכזרות אל הציבור הרחב. מדובר בחיי אדם" (ע"פ 3491/13 טוויק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (15.11.13)).

31. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, אקדים ואציין, כי לא ניתן בנקל למצוא בפסיקה מקרה הדן בנסיבות דומות של החזקת מטען חבלה, אלא למקרים חמורים יותר של נשיאה הובלה וסחר. עם זאת, ניתן להקיש לענייננו מפסיקה המתייחסת לנסיבות חמורות עם פוטנציאל מסוכנות גבוה יותר. כך למשל:

א. בע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גיפאת (22.12.20) נדון עניינו של מי שהורשע בעבירה של הובלת נשק, מטען חבלה, כחלק מפרשה של עסקת נשק יחד עם שניים נוספים, כאשר חלקו בביצוע העבירה התמצה בהובלת מעורב אחר ברכב. בית משפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6-24 חודשי מאסר, וגזר עונש של 7 חודשי מאסר. בית המשפט העליון הדגיש את חומרת עבירות הנשק בכלל ונשיאת מטען חבלה בפרט, וכן קבע כי לא ניתן דגש מספיק לעברו הפלילי של המשיב, לפיכך קיבל את הערעור והעמיד את עונשו על 14 חודשי מאסר.

ב. בע"פ 3541/18 נורי נ' מדינת ישראל (28.3.19), נדון ערעורו של מי שהורשע בכך שנשא שני מטעני חבלה

ונדון ל-38 חודשי מאסר בפועל. בהמלצת בית המשפט העליון, חזר בו המערער מערעורו.

ג. בע"פ 2231/18 בדואן נ' מדינת ישראל (25.10.18) נדון ערעורו של מי שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הצתה ונשיאה והובלה של נשק. על-פי עובדות האישום השני, הרלוונטי לענייננו, המערער קיבל מאחר מטען חבלה (מטען צינור), אותו התבקש להניח בפתחו של בית עסק. המערער החזיק במטען החבלה ימים ספורים, ואז החזירו לאחר בטענה שהמטען אינו תקין. לאחר מכן האחר עדכן את המערער, כי המטען מוכן להפעלה, אך המערער לא הגיע לקחתו. בית המשפט המחוזי בירושלים קבע לאישום זה מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר, וגזר עונש כולל בגין שני האישומים של 32 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והפחית את עונשו ל-26 חודשי מאסר.

ד. בע"פ 5336/13 צדוק נ' מדינת ישראל (17.11.13) נדחה ערעורו של מי שהורשע בכך שנשא והוביל מטען חבלה. בבית המשפט המחוזי הוטל עונש מאסר בפועל בן 20 חודשים, כאשר המערער הודה במסגרת הסדר טיעון, בגדרו המשיבה הגבילה עצמה לעתור לעונש של 30 חודשי מאסר.

ה. בת"פ (מחוזי ב"ש) 21139-04-17 מדינת ישראל נ' שמואל יעקב (03.12.18) הורשע הנאשם בעבירה של החזקת מטען חבלה בסמוך לביתו. על פי כתב האישום המתוקן, הנאשם החזיק, בסמוך לביתו, מטען צינור מאולתר אשר בכוחו להמית אדם, ובמועד מסוים הוא מסר את המטען לסוכן משטרה. בנוסף לכך, הנאשם צירף שלושה תיקים של בית משפט השלום התלויים ועומדים נגדו. בנסיבותיו של מקרה זה, נקבע מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם, בכל הקשור לעבירת הנשק, נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטל עונש כולל של 32 חודשי מאסר.

ו. בת"פ (מחוזי חיפה) 49995-09-17 מדינת ישראל נ' עלי (04.11.18) הורשע הנאשם בעבירות נשק, עת ייצר שלא כדין מטען-חבלה מאולתר, באמצעות זיקוקין, שפוטנציאל המסוכנות ממנו נמוך. בהמשך, הסתיר את המטען ברכבו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר. בסופו של דבר, גזר עליו בית המשפט מאסר בפועל לתקופה של ששה חודשים, שירוצו בעבודות שירות.

ז. בת"פ (מחוזי ים) 3510-06-15 מדינת ישראל נ' אטדגי (18.11.15) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של נשיאת והובלת נשק, בכך שנשא ברכבו מטען חבלה שהורכב מלבנת חבלה שהכילה חומר נפץ ושלט רחוק, עטופים ביריעת בד עד שנעצר על ידי המשטרה. בבדיקת מרכיבי מטען החבלה, נמצא כי המטען לא יכול היה להתפוצץ, אך אם כל מרכיביו היו תקינים ומחוברים כהלכה - היה בכוחו להמית אדם. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 16 חודשי מאסר בפועל.

ח. בת"פ 10735-08-09 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' דבאח (16.3.10) הורשע הנאשם בעבירה של החזקת נשק מסוג מטען חבלה בסמוך לביתו. לנאשם עבר פלילי מכביד, והוא נידון ל-30 חודשי מאסר בפועל.

32. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק העונשין), יש לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

מחד גיסא, החזקת נשק ללא היתר טומנת בחובה סכנה ממשית שמא אותו הנשק יגיע לידיים לא זהירות או שיעשה שימוש פלילי בנשק ובכך ייגרם נזק ממשי חמור. בנוסף, השימוש העיקרי הבא בחשבון כאשר מדובר במטען צינור, הוא שימוש עברייני, כלפי אדם או רכוש. הסיכון הכרוך בהחזקה ובשימוש במטען כזה, למי שמחזיק במטען, למי שמתעסק בו, למי שנגדו הוא מופעל ולמי שנמצא בסביבתם של אלה, חמור. עוד שקלתי את העובדה שהנאשם יכול היה להפסיק את ביצוע העבירה בכך שהיה פונה למשטרה, אך בחר להתמיד בביצוע העבירה. מאידך גיסא, יש להתחשב בכך שמדובר בעבירה של החזקת נשק שהעונש המרבי שנקצב בצד העבירה בכתב האישום המתוקן עומד על 7 שנות מאסר, עבירה שהיא בסמכות בית משפט שלום. עוד התחשבתי בכך שאין מדובר בעבירה שבוצעה תוך תכנון מוקדם. להיפך, הנאשם מצא באקראי את המטען והחליט להחזיק בו. כמו כן, עסקינן במטען חבלה מאולתר לא תיקני. אשר לתחמושת שנמצאה, מדובר במספר כדורים, כאשר הוסכם במסגרת הסדר הטיעון, שספק אם הם שמישים. כמו כן, אין חולק כי הנאשם לא היה אמור לקבל את המטען לידי, וחלקו התמצה בהחזקתו לאחר שמצא אותו במקום, כפי שמצא את התחמושת. בנוסף, לא נגרם נזק מביצוע העבירה.

33. לאחר שהבאתי בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשה הנאשם, את מדיניות הענישה הנוהגת, את מגמת ההחמרה הנוספת בעבירות הנשק מהעת האחרונה, ואת הנסיבות המיוחדות הקשורות בעבירה שאינן במדרג חומרה גבוה באופן יחסי, מצאתי לקבוע את מתחם העונש ההולם כנע בין 10 ועד 30 חודשי מאסר.

העונש המתאים

34. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו- נאשם בן 21. כאמור בתסקיר שירות המבחן, נסיבות חייו אינן פשוטות. טרם מעצרו עבד לפרנסת משפחתו, שתלויה בו, מאז שמלאו לו 11 שנים. הנאשם מאורס ומתעתד להתחתן עם שחרורו. הנאשם שווה במעצר מזה חמישה חודשים, וזהו מאסרו הראשון.

ב. נטילת האחריות של הנאשם למעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב- הנאשם לקח אחריות למעשיו לפני בית המשפט, וחסך זמן שיפוטי. בנוסף, הנאשם לקח אחריות למעשיו עוד בשלב החקירה.

ג. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו- הנאשם נעדר עבר פלילי, לנאשם אין דפוסי התנהגות עבריינים, הוא עבד לפרנסתו, מעסיקו מעריך אותו מאוד וציין את תכונותיו הטובות. מנגד, שירות המבחן ציין כי המסוכנות הנלמדת ממנו היא בינונית-גבוהה, ולא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. מכאן, שיש לתת משקל גם לשיקולי הרתעת היחיד.

35. עוד יש לתת דגש לשיקולי הרתעת הרבים, כפי שהדגיש כב' השופט א' שוהם בע"פ 7502/12 עת חזר על ההלכה שנקבעה ברע"פ 2718/04 אבו דאחל נ' מדינת ישראל :

"הסכנה הטמונה בעבירה החמורה של החזקת נשק מצדיקה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו עבירתו הראשונה. בבוא בית המשפט לשקול את הענישה בעבירות מסוג זה, עליו לתת משקל נכבד יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים בכוח מלבצע עבירות דומות, על פני הנסיבות האישיות של העבריין" (וראו גם, ע"פ 6583/06 אדהאם נ' מדינת ישראל (5.12.2006); ע"פ 2839/05 אל קאדר נ' מדינת ישראל (17.11.2005)).

36. אשר על כן כאשר, לאחר ששקלתי את הנסיבות לקולה ולחומרה, ובשים לב לכך שמדובר במאסר הראשון של הנאשם, מצאתי להטיל עונש ברף הנמוך של המתחם, אך לא הנמוך ביותר, בשל שיקולי הרתעת היחיד והרבים, כדלהלן:

א. 12 חודשי מאסר אשר ירצו מיום מעצרו 23.12.21.

ב. 9 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו על כל עבירת נשק מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו על כל עבירת נשק מסוג עוון.

ד. נוכח נסיבותיו האישיות ונסיבות ביצוע העבירה לא מצאתי להטיל קנס.

העתק גזר הדין ישלח לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' סיוון תשפ"ב, 31 מאי 2022, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.